

Lipiec 2019 r.
Niniejsze zestawienie nie jest wiążące dla Trybunału
i nie ma charakteru wyczerpującego

Handel ludźmi

Brak wyraźnego odniesienia do handlu ludźmi w [Europejskiej] Konwencji [Praw Człowieka] nie jest zaskoczeniem. Konwencja inspirowana była Powszechną Deklaracją Praw Człowieka, ogłoszoną przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w 1948 roku, która nie wspominała wyraźnie o handlu ludźmi. W Artykule 4 Deklaracja zabrania „niewolnictwa i handlu niewolnikami (...) we wszystkich swych postaciach”. Jednakże oceniając zakres Artykułu 4^[1] Konwencji nie należy tracić z oczu specjalnych cech Konwencji ani faktu, że jest to żywy instrument, który należy interpretować w świetle dzisiejszych warunków. Coraz wyższe standardy w dziedzinie ochrony praw człowieka i podstawowych wolności odpowiednio i nieuchronnie wymuszają większe zdecydowanie w ocenie naruszeń podstawowych wartości społeczeństw demokratycznych (...). [Europejski] Trybunał [Praw Człowieka] zauważa, że handel ludźmi jako zjawisko globalne wzrasta znacząco w ostatnich latach (...). Jego rozwój w Europie częściowo ułatwił upadek byłych bloków komunistycznych. Podpisanie [Protokołu z Palermo](#) w 2000 roku oraz [Konwencji przeciwko handlowi ludźmi](#) w 2005 roku dowodzi uznawania w coraz większym stopniu na szczeblu międzynarodowym rozpowszechnienia handlu ludźmi oraz istnienia potrzeby środków mających na celu jego zwalczanie." ([Rantsev przeciwko Cyprowi i Rosji](#), wyrok z 7 stycznia 2010 r., § 277-278).

Obowiązek ochrony ofiar handlu ludźmi przez państwa

[Rantsev przeciwko Cyprowi i Rosji](#)

7 stycznia 2010 r.

Skarżącym był ojciec młodej kobiety, która zmarła na Cyprze, gdzie wyjechała do pracy w marcu 2001 roku. Jego zdaniem policja cypryjska nie zrobiła wszystkiego co możliwe, by chronić jego córkę przed handlem ludźmi, kiedy jeszcze żyła oraz by ukarać osoby odpowiedzialne za jej śmierć. Zarzucił również władzom rosyjskim bierność w śledztwie dotyczącym handlu ludźmi i późniejszej śmierci jego córki oraz niepodjęcie kroków, które uchroniłyby ją przed niebezpieczeństwem.

Trybunał zauważył, że podobnie jak w przypadku niewolnictwa, handel ludźmi, ze względu na swój charakter i cel wyzysku, opiera się na wykonywaniu władzy związanej z prawem własności; istoty ludzkie traktowano jako towary, które można było kupić, sprzedać i poddać pracy przymusowej; stosowano ścisły nadzór nad działaniami ofiar, ich możliwość poruszania się była często ograniczana; stosowano wobec nich przemoc i groźby. Trybunał podkreślił też, że handel ludźmi sam w sobie jest zabroniony przez art. 4 Konwencji (zakaz

¹ Artykuł 4 (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) [Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności](#) stanowi, że:

„1. Nikt nie może być trzymany w niewoli lub w poddaństwie.

2. Nikt nie może być zmuszony do świadczenia pracy przymusowej lub obowiązkowej. (...).”

niewolnictwa i pracy przymusowej). Ostatecznie stwierdzono, iż Cypr dopuścił się **naruszenia pozytywnych obowiązków wynikających z art. 4** Konwencji na dwóch płaszczyznach: po pierwsze, nie wprowadził odpowiednich ram prawnych i administracyjnych w celu zwalczania handlu ludźmi będącego rezultatem istniejącego systemu wiz dla artystów, a po drugie, z uwagi na brak podjęcia przez policję działań operacyjnych mających na celu ochronę córki skarżącego przed handlem ludźmi, pomimo okoliczności, które wzbudzały wiarygodne podejrzenie, że mogła ona być jego ofiarą. Zdaniem Trybunału doszło również do **naruszenia art. 4** przez Rosję z powodu zaniechania dochodzenia dotyczącego sposobu i miejsca werbunku córki skarżącego, a w szczególności ze względu na niepodjęcie przez państwo kroków w celu identyfikacji osób zaangażowanych w jej rekrutację lub stosowanych metod rekrutacji. Trybunał orzekł również, że doszło do **naruszenia** przez Cypr **art. 2** (prawo do życia) Konwencji, w wyniku niedopełnienia przez władze cypryjskie obowiązku skutecznego przeprowadzenia dochodzenia w sprawie śmierci córki skarżącego.

V.F. przeciwko Francji (skarga nr 7196/10)

29 listopada 2011 r. (decyzja w sprawie dopuszczalności)

Sprawa dotyczyła postępowania w sprawie deportacji skarżącej do Nigerii, jej kraju pochodzenia. Skarżąca zarzuciła, że gdyby została wydalona do Nigerii, byłaby zagrożona przymusem powrotu do gangu zajmującego się prostytucją, z którego uciekła. Zostałaby też najpewniej poddana represjom ze strony osób zaangażowanych w proceder, a władze nigeryjskie nie byłyby w stanie jej ochronić. Jej zdaniem władze francuskie miały obowiązek powstrzymania się od wydalania potencjalnych ofiar handlu ludźmi.

Trybunał uznał skargę za **niedopuszczalną** jako oczywiście bezzasadną. Chociaż doskonale zdawał sobie sprawę ze skali handlu nigeryjskimi kobietami we Francji i trudności na jakie napotykają zgłaszając się do władz w celu uzyskania ochrony, to mimo wszystko uznał, że informacje dostarczone przez skarżącą w tej sprawie są niewystarczające, aby udowodnić, że policja wiedziała lub powinna była wiedzieć w czasie, kiedy wydała nakaz deportacji, że skarżącą była ofiarą siatki handlarzy ludźmi. Jeśli chodzi o ryzyko zmuszenia skarżącej do powrotu do prostytucji po przybyciu do Nigerii, Trybunał zauważył, że chociaż nigeryjskie ustawodawstwo dotyczące zapobiegania prostytucji i zwalczania podobnych procederów nie osiągnęło w pełni swoich celów, dokonano znacznego postępu, a skarżącą prawdopodobnie otrzymałaby pomoc po powrocie.

Zobacz także: **Idemugia przeciwko Francji**, decyzja o dopuszczalności z 27 marca 2012 r.

M. i Inni przeciwko Włochom i Bułgarii (nr 40020/03)

31 lipca 2012 r.

Skarżący, pochodzenia romskiego i narodowości bułgarskiej, złożyli skargę, w której podnieśli, że po przybyciu do Włoch w celu znalezienia pracy, ich córka została zatrzymana przy użyciu broni przez osoby prywatne, została zmuszona do pracy i kradzieży, oraz była wykorzystywana seksualnie przez rodzinę Romów z wioski. Skarżący twierdzili również, że władze włoskie nie przeprowadziły odpowiedniego śledztwa w odniesieniu do tych wydarzeń.

Trybunał uznał **skargi na podstawie art. 4** (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) za **niedopuszczalne** jako oczywiście bezzasadne. Stwierdzono, że nie było żadnych dowodów na poparcie zarzutu handlu ludźmi. Okazało się jednak, że władze włoskie nie zbadały skutecznie wniesionych zawiadomień jakoby nieletnia wówczas córka skarżących była wielokrotnie gwałcona i bita w posiadłości, w której była przetrzymywana. Mając na uwadze powyższe Trybunał orzekł, że **doszło do naruszenia art. 3** Konwencji (zakaz nieludzkiego lub poniżającego traktowania) w jego proceduralnej części. Ponadto stwierdzono także, że **nie doszło do naruszenia art. 3** Konwencji w odniesieniu do kroków podjętych przez władze włoskie w celu uwolnienia pierwszego skarżącego.

F.A. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu (nr 20658/11)

10 września 2013 r. (decyzja w sprawie dopuszczalności)

Skarżąca, obywatelka Ghany, twierdziła, że została sprzedana do Wielkiej Brytanii i zmuszona do prostytucji. W szczególności skarżyła się na to, że jej wydalenie do Ghany

naraziłoby ją na niebezpieczeństwo ponownego wpadnięcia w ręce ludzi, którzy ją sprzedali lub nowych handlarzy. Ponadto twierdziła, że ponieważ w wyniku handlu ludźmi i wykorzystywania seksualnego na terenie Zjednoczonego Królestwa zaraziła się wirusem HIV, państwo było zobowiązane do umożliwienia jej pozostania w Zjednoczonym Królestwie w celu uzyskania dostępu do niezbędnego leczenia.

Trybunał uznał skargi wniesione na podstawie artykułów 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) oraz 4 (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) za **niedopuszczalne**. Zauważył w szczególności, że skarżąca mogła podnieść wszystkie swoje roszczenia na podstawie prawa konwencyjnego w ramach odwołania do wyższego trybunału administracyjnego (Upper Tribunal). Nie występując o zezwolenie na apelację do wyższej instancji skarżąca nie spełniła wymogów w myśl art. 35 ust 1 (kryteria dopuszczalności) Konwencji.

L.E. przeciwko Grecji (nr 71545/12)

21 stycznia 2016 r.

Sprawa dotyczyła skargi obywatelki Nigerii, która została zmuszona do prostytucji w Grecji. Oficjalnie uznana za ofiarę handlu ludźmi, skarżąca musiała jednak czekać ponad dziewięć miesięcy po poinformowaniu władz o swojej sytuacji, zanim system wymiaru sprawiedliwości przyznał jej taki status. Podkreśliła ona, że niedopełnienie przez państwo greckie jego pozytywnych zobowiązań wynikających z art. 4 Konwencji (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) skutkowało w praktyce jego naruszeniem.

Trybunał orzekł, że **doszło do naruszenia art. 4** (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) Konwencji. Uznał w szczególności, że skuteczność wstępnego dochodzenia oraz późniejszego śledztwa w sprawie była dotknięta szeregiem niedociągnięć. W odniesieniu do postępowań administracyjnych i sądowych, Trybunał odnotował także liczne opóźnienia i uchybienia w zakresie obowiązków proceduralnych państwa greckiego. W niniejszej sprawie **doszło** również zdaniem Trybunału do **naruszenia art. 6 ust. 1** (prawo do rzetelnego procesu sądowego w rozsądnym terminie) Konwencji z uwagi na nadmierną długość przedmiotowego w stosunku do jednego poziomu jurysdykcji i nie spełniła wymogu "rozsądnego terminu". Wreszcie Trybunał orzekł, że **doszło do naruszenia art. 13 Konwencji** (prawo do skutecznego środka odwoławczego) z uwagi na brak w prawie krajowym środka, za pomocą którego skarżąca mogłaby wymóc swoje prawo do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.

J. i Inni przeciwko Austrii (nr 58216/12)

17 stycznia 2017 r.

Skarga dotyczyła śledztwa władz austriackich w sprawie zarzutu handlu ludźmi. Skarżące, dwie obywatelki filipińskie, które udały się do pracy w Zjednoczonych Emiratach Arabskich jako pokojówki lub opiekunki twierdziły, że ich pracodawcy zabrali im paszporty i dopuszczali się wykorzystywania skarżących. Twierdziły także, że takie traktowanie miało też miejsce podczas krótkiego pobytu w Wiedniu, dokąd zabrali je pracodawcy i skąd ostatecznie udało im się uciec. W następstwie zawiadomienia wniesionego przez skarżące przeciwko ich pracodawcom w Austrii, władze stwierdziły, że nie posiadają jurysdykcji do ścigania domniemanych przestępstw popełnionych za granicą i postanowiły przerwać dochodzenie w sprawie skarżących dotyczącej wydarzeń w Austrii. Skarżące utrzymywały, iż zostały poddane pracy przymusowej i handlowi ludźmi, a władze austriackie nie przeprowadziły w tej sprawie skutecznego i wyczerpującego dochodzenia. Twierdziły w szczególności, że tego, co im się przytrafiło w Austrii nie można rozpatrywać w sposób odosobniony, a władze austriackie mają obowiązek na mocy prawa międzynarodowego zbadać również te wydarzenia, które miały miejsce za granicą.

Trybunał, stwierdzając, że władze austriackie wywiązały się z obowiązku ochrony skarżących jako (potencjalnych) ofiar handlu ludźmi, orzekł, że **nie doszło do naruszenia art. 4** (zakaz pracy przymusowej) **ani do naruszenia art. 3** (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania) Konwencji. Przede wszystkim zauważono, iż zgodnie z Konwencją nie było obowiązku prowadzenia dochodzenia w sprawie rekrutacji skarżących na Filipinach lub ich rzekomego wykorzystywania w Zjednoczonych Emiratach Arabskich, ponieważ na mocy art. 4 Konwencji państwa nie są zobowiązane do zapewnienia powszechnej jurysdykcji nad przestępstwami związanymi z handlem ludźmi

popętnionymi za granicą. Wracając do wydarzeń w Austrii, Trybunał stwierdził, że władze podjęły wszystkie kroki, których można było oczekiwać w tej sytuacji. Skarżące, wspierane przez organizację pozarządową finansowaną przez rząd, były przesłuchiwane przez specjalnie wyszkolonych funkcjonariuszy policji, uzyskały zezwolenie na pobyt i pracę w celu uregulowania ich pobytu w Austrii, a dla szczególnej ochrony nałożono dodatkowo zakaz ujawniania ich danych osobowych. Ponadto dochodzenie w sprawie zarzutów dotyczących pobytu skarżących w Wiedniu było wystarczające, a końcowa ocena władz, zważywszy na stan faktyczny sprawy oraz dostępne dowody, była uzasadniona. Wszelkie dalsze kroki w tej sprawie - takie jak konfrontacja z pracodawcami skarżących - nie miałyby obiektywnej szansy powodzenia, ponieważ nie istniała umowa o wzajemnej pomocy prawnej między Austrią a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi, a same skarżące zwróciły się do policji około rok po wydarzeniach, o których mowa, kiedy to ich pracodawcy już dawno opuścili kraj.

Chowdury i Inni przeciwko Grecji

30 marca 2017 r.

Skarżący - 42 obywatele Bangladeszu - zostali zwerbowani w Atenach i innych częściach Grecji w okresie pomiędzy końcem 2012 roku a początkiem 2013 roku, bez greckiego zezwolenia na pracę, do pracy na głównej plantacji truskawek w miejscowości Manolada. Ich pracodawcy nie wypłacali im wynagrodzeń i zmuszali ich do pracy w trudnych warunkach fizycznych pod nadzorem uzbrojonych strażników. Skarżący twierdzili, że byli poddani pracy przymusowej lub obowiązkowej. Ponadto ich zdaniem państwo było zobowiązane do zapobieżenia poddaniu ich handlowi ludźmi oraz do przyjęcia w tym celu środków zapobiegawczych i ukarania pracodawców.

Trybunał orzekł, że nie udzielając skarżącym należytej ochrony, państwo greckie **dopuszczało się naruszenia art. 4 ust. 2** (zakaz pracy przymusowej) Konwencji. Trybunał zaznaczył, iż sytuacja skarżących dotyczyła handlu ludźmi i pracy przymusowej i wyszczególnił, że wykorzystywanie osób poprzez pracę jest jednym z aspektów handlu ludźmi. Stwierdził również, że państwo nie wywiązało się ze swoich zobowiązań w zakresie zapobiegania handlowi ludźmi, ochrony ofiar, przeprowadzenia skutecznego śledztwa w sprawie popełnionych przestępstw oraz ukarania winnych.

T.I. i Inni przeciwko Grecji (nr 40311/10)

18 lipca 2019 r.

W tym przypadku trzy obywatelki Rosji twierdziły, że padły ofiarą handlu ludźmi. Twierdziły w szczególności, że zostały zmuszone do pracy jako prostytutki w Grecji, i skarżyły się, że władze greckie nie wywiązały się z obowiązku kryminalizacji i ścigania czynów związanych z handlem ludźmi. Skarżyły się także na niedociągnięcia i uchybienia w przeprowadzonym dochodzeniu i postępowaniu sądowym.

Trybunał orzekł, że **doszło do naruszenia art. 4** (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) Konwencji, uznając, że ramy prawne regulujące postępowanie nie były skuteczne i wystarczające ani do ukarania handlarzy, ani do zapewnienia skutecznego zapobiegania handlowi ludźmi. Trybunał zauważył w szczególności, że właściwe organy nie zajęły się sprawą z wymaganym poziomem staranności, oraz że skarżące nie były zaangażowane w dochodzenie w stopniu wymaganym w ramach proceduralnego aspektu art. 4.

Sprawy w toku

S.M. przeciwko Chorwacji (nr 60561/14)

19 lipca 2018 r. (wyrok Izby) – sprawa przekazana do Wielkiej Izby w grudniu 2018 r.

Ta sprawa dotyczy skargi Chorwatki, która podniosła, że została zmuszona do prostytucji. Skarżąca twierdziła w szczególności, że władze nie zareagowały odpowiednio na jej skargę i że Chorwacja nie posiada odpowiednich ram prawnych, aby poradzić sobie z takimi problemami.

W wyroku Izby z 19 lipca 2018 roku Trybunał stwierdził, sześcioma głosami do jednego, że doszło do naruszenia art. 4 Konwencji. Po pierwsze Izba orzekła, że art. 4 może być stosowany w przypadkach, takich jak ten, które dotyczą handlu ludźmi i wykorzystywania kobiet do celów prostytucji, nawet jeśli sprawa nie zawiera elementów międzynarodowych.

Izba następnie stwierdziła, że chociaż w Chorwacji istniały odpowiednie ramy prawne dla kryminalizacji handlu ludźmi, przymusowej prostytucji i czerpania zysków z prostytucji, to w dochodzeniu przeprowadzonym przez władze w sprawie skarżącej wystąpiły uchybienia. W szczególności nie przesłuchano wszystkich możliwych świadków oraz stwierdzając w celu uniewinnienia oskarżonego, że skarżąca dobrowolnie świadczyła usługi seksualne, nie wzięto pod uwagę międzynarodowych norm dotyczących handlu ludźmi, zgodnie z którymi zgoda ofiary jest nieistotna.

W dniu 3 grudnia 2018 roku Panel Wielkiej Izby przyjął wniosek rządu chorwackiego o przekazanie sprawy Wielkiej Izbie. W dniu 15 maja 2019 roku Wielka Izba przeprowadziła posiedzenie w sprawie.

Zoletić i Inni przeciwko Azerbejdżanowi (nr 20116/12)

Skarga zakomunikowana Rządowi Azerbejdżanu w dniu 6 lipca 2017 r.

Skarżący - obywatele Bośni i Hercegowiny - skarżą się w szczególności na to, że podczas pracy przy projektach budowlanych byli ofiarami handlu ludźmi i pracy przymusowej lub obowiązkowej w Azerbejdżanie.

Trybunał powiadomił Rząd Azerbejdżanu o skardze i zadał stronom pytania zgodnie z art. 4 (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) oraz art. 6 ust. 1 (prawo do rzetelnego procesu sądowego) Konwencji i art. 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1 do Konwencji.

V.C.L. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu (nr 77587/12)

Skarga zakomunikowana Rządowi Zjednoczonego Królestwa w dniu 5 marca 2018 r.

Skarżący, obywatel wietnamski, złożył skargę w związku ze skazaniem go za przestępstwa związane z narkotykami, twierdząc w szczególności, że prokuratura i policja naruszyły swój pozytywny obowiązek zbadania zarzutu, że był on ofiarą handlu ludźmi.

Trybunał powiadomił rząd brytyjski o skardze i zadał stronom pytania na podstawie artykułów 4 (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej), 6 (prawo do rzetelnego procesu) i 34 (prawo do skargi indywidualnej) Konwencji.

Status uchodźcy i zezwolenie na pobyt

L.R. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu (nr 49113/09)

14 czerwca 2011 r. (decyzja o skreśleniu z listy spraw)

Skarżąca twierdziła, że została sprzedana do Wielkiej Brytanii z Włoch przez Albańczyka, który zmuszał ją do prostytucji w nocnym klubie, zabierając wszystkie pieniądze z tego procederu. Skarżąca uciekła i zamieszkała w nieujawnionym schronisku. Twierdziła, że wydalenie jej ze Zjednoczonego Królestwa do Albanii naraziłoby ją na ryzyko traktowania jej w sposób naruszający artykuły 2 (prawo do życia), 3 (zakaz niehumanitarnego i poniżającego traktowania), 4 (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) i 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) Konwencji.

Trybunał **postanowił skreślić skargę z listy spraw** na mocy art. 37 (skreślenie skargi z listy) Konwencji uznając, że w związku z przyznaniem przez Zjednoczone Królestwo statusu uchodźcy skarżącej i jej córce, nie istniało już ryzyko odesłania ich do Albanii. Rząd zobowiązał się również do wypłaty skarżącej rekompensaty z tytułu poniesionych przez nią kosztów prawnych.

D.H. przeciwko Finlandii (nr 30815/09)

28 czerwca 2011 r. (decyzja o skreśleniu z listy spraw)

Skarżący, obywatel Somalii urodzony w 1992 roku, przybył łodzią do Włoch w listopadzie 2007 roku. Uciekł z Mogadiszu, gdzie jak twierdził, został zmuszony do wstąpienia w szeregi armii po upadku struktur administracyjnych kraju i gdzie groziła mu śmierć z rąk etiopskich oddziałów, których celem było pojmowanie i zabijanie młodych somalijskich żołnierzy. Władze włoskie pozostawiły go na ulicach Rzymu zimą 2007 roku bez żadnej pomocy ani środków. Był nieustannie głodny i zmarznięty a także napastowany fizycznie i słownie, zarówno na ulicach miasta jak i przez policję w Mediolanie, dokąd udał się po pomoc. W końcu trafił do Finlandii, gdzie złożył wniosek o azyl, którego mu odmówiono w lutym 2010 roku. Skarżący zarzucił, że gdyby wrócił do Włoch, naraziłby się na niehumanitarnie lub poniżające traktowanie sprzeczne z art. 3 Konwencji, zwłaszcza, że był w tamtym

okresie małoletnim bez opieki.

Trybunał **skreślił skargę z listy spraw** na mocy art. 37 (skreślenie skargi z listy) Konwencji argumentując, że skarżącemu przyznano zezwolenie na pobyt stały w Finlandii i że nie podlegał już nakazowi wydalenia. Mając na uwadze powyższe, Trybunał uznał sprawę stanowiącą podstawę skargi za rozstrzygniętą.

O.G.O. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu (nr 13950/12)

18 lutego 2014 r. (decyzja o skreśleniu z listy spraw)

Skarżąca, obywatelka Nigerii, która twierdziła, że padła ofiarą handlu ludźmi, skarżyła się, że jej wydalenie do Nigerii naraziłoby ją na realne ryzyko ponownego handlu ludźmi. Trybunał **postanowił skreślić skargę z listy spraw** na mocy art. 37 (skreślenie skargi z listy) Konwencji stwierdzając, że skarżąca nie była już narażona na wydalenie ze względu na przyznanie jej przez Zjednoczone Królestwo statusu uchodźcy oraz prawa do pobytu na czas nieokreślony. Ponadto władze Zjednoczonego Królestwa uznały, że padła ona ofiarą handlu ludźmi.

Działania podjęte przez Państwa przeciwko handlarzom ludźmi i ich wspólnikom

Sprawy z artykułu 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) Konwencji

Kaya przeciwko Niemcom

28 czerwca 2007 r.

Skarżący jest obywatelem tureckim, który mieszka w Niemczech od około 30 lat. Został skazany w 1999 roku m. in. za usiłowanie kwalifikowanej formy handlu ludźmi oraz kwalifikowane pobicie. Sądy ustaliły, że skarżący pobił dwie kobiety próbując zmusić je do prostytucji, zmusił swoją byłą partnerkę, aby ta oddawała mu większość pieniędzy zarobionych z prostytucji, a także pozbawił wolności inną kobietę próbując zmusić ją do prostytucji, aby mógł żyć z pieniędzy, które ta miałaby zarabiać. W kwietniu 2001 roku został wydalony z Niemiec do Turcji po tym, jak odbył dwie trzecie kary pozbawienia wolności, ponieważ sądy uznały, że istnieje wysokie ryzyko, że będzie on nadal stanowił poważne zagrożenie dla społeczeństwa. Skarżący zarzucił, że jego deportacja z Niemiec naruszyła jego prawo do życia prywatnego i rodzinnego.

Trybunał orzekł, że **nie doszło do naruszenia art. 8** Konwencji (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego). Stwierdzono, że wydalenie skarżącego odbyło się zgodnie z Konwencją, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że skarżący był skazany za ciężkie przestępstwa popełniane na terenie Niemiec, a mimo to ostatecznie udało mu się powrócić do tego kraju.

Sprawy z artykułu 1 (ochrona własności) Protokołu nr 1

Tas przeciwko Belgii

12 maja 2009 r. (decyzja w sprawie dopuszczalności)

Sprawa dotyczyła konfiskaty pomieszczeń wykorzystywanych przy procederze związanym z handlem ludźmi i wykorzystywaniem szczególnie narażonych cudzoziemców. Skarżący powołał się w szczególności na art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji (ochrona własności).

Trybunał uznał skargę za **niedopuszczalną** jako oczywiście bezzasadną. Biorąc pod uwagę margines swobody przyznany państwom w kontrolowaniu "użytkowania mienia zgodnie z interesem ogólnym", w szczególności w kontekście polityki mającej na celu zwalczanie działalności przestępczej, stwierdzono, że ingerencja w prawo skarżącego do posiadania własności nie była nieproporcjonalna w stosunku do zamierzonego celu prawnego, tj. zgodna z interesem ogólnym zwalczania zarówno handlu ludźmi jak i wykorzystywania cudzoziemców pozostających w niebezpieczeństwie.

Teksty i dokumenty

Zobacz także stronę pt. [Anti-Trafficking](#) Rady Europy.

Kontakt dla Mediów:
Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08